

— Я кажете ни, гълъбчета, защо драгомировцитѣ сж юнаци, не болѣятъ и не мръзнатъ, както онѣзи отъ 24-а дивизия? запита Сокальски войницитѣ.

— Че какъ да не мръзнатъ, ваше благородие, отговори единъ драгомировецъ, когато тѣ сж „лѣнтяи“. Мързи ги да си донесатъ дърва, вода, да си стоплятъ храната, да си изсушатъ дрѣхитѣ, да си направятъ удобни и топли колиби. Отиватъ въ шанситѣ, лѣгатъ да спятъ. Връщатъ се отъ служба, нагълтатъ се съ замръзнала храна и пакъ на „боковую“.

— Ваше благородие, тѣ въ едно денонощие 24 часа спятъ, забѣлѣжи единъ острякъ.

— Какъ се биятъ Турцитѣ? попита Поручикъ Шиваровъ войницитѣ.

— Твърдѣ храбро, ваше благородие, като слѣпи се увиратъ на щика, отговори единъ войникъ.

— А ми братушкитѣ — опълченци? се обади Сокальски.

— За тѣхъ нѣма и какво да се говори. Тѣ, за едно съ орловцитѣ, спасиха Шипка отъ Турцитѣ, отговориха войницитѣ.

Поручикъ Шиваровъ ни прѣдложи да се отбиемъ въ 9-а дружина, която бѣше расположена на дѣсния брѣгъ на Янтра, по горѣ отъ Чортовия мостъ, при Штабсъ-капитанъ Любомски за да се по стоплимъ и се напиемъ съ чай. Сокальски се отказа отъ прѣдложението, но ний двама съ Шиварова отидохме. Дружината се помѣщаваше въ топли, въ земята вдѣлбени, колиби. Любомски се бѣше устроилъ твърдѣ удобно. Въ неговата колиба, която бѣше раздѣлена на двѣ отдѣления, можеше да се расположи цѣлъ взводъ войници. Слѣдъ като се постопахме, взехме си сбогомъ отъ Любомски и си заминахме за Зелено Дърво.

Мрачни и не весели бѣха днитѣ, които прѣкарвахме въ лошитѣ, задимени и влажни колиби. Това не бѣше животъ, а една непрѣривна мжка да се остава на едно мѣсто въ лошото положение. Тѣзи, именно, мжка ме и накара да взема отъ дружинния си командиръ разрѣшение, да ида на Шипка, да се видя съ приятелитѣ еднополченци и да видя шипченската позиция.